

пове и ако са искри като огънь, — тя е слънце; а ако тя свѣти темновато и мирно, ако свѣтлината ѝ не мига и не хвърга отъ себѣ си искри, — тя е планета. Най-ближната до насъ самосвѣтна звѣзда е слънцето; а най-ближната до насъ чуждосвѣтна звѣзда е месѣчината, и тие ни са чинатъ по-голям отъ другите за това, че ние ги видиме по-добре, нежели другите.

— А отъ що е направена тая наша месѣчина, когато е тя темна? А отъ що е направено слънцето, когато то свѣти само отъ себѣ си: изъ огънь ли, изъ злато ли, отъ що? ще попитате вие.

И азъ распитвахъ моятъ господаръ за това нѣщо, и той ми каза така: „Не е то направено нито изъ огънь, нито изъ злато. Ако да би било направено изъ огънь, то одавна би изгорѣло, или баремъ би са умалило, когато то гори и день и нощ. А ако би било направено отъ злато, то не би можало да свѣти и да грѣе, както то свѣти и грѣе сега. Съ една дума, човѣците и до днесъ още не знаятъ отъ какво и отъ що е то направено, и защо неговиятъ свѣтъ е до толкова силенъ. Не е познато така сѣщо, изъ що сѣ направени нито месѣчината, нито планетите. Знаятъ само, че у едни изъ тѣхъ вѣществува (материя) е по-рѣдко и по-легко на тѣглене, нежели вѣществува на нашата планета-земя; а у други това вѣщество ще бѣде по-ягко и по-тѣшко отъ земното.“ — „А отъ какво бива дѣто нашата месѣчина става ту по-голяма, ту — по-малка; ту става новолуние, ту пълнолуние?“ попитахъ азъ.